

sige Dem, at dersom De er kommen for at tale om Ministerudnævnelser, kan jeg ikke svare Dem. Det er et Emne, jeg ikke ser mig i Stand til at drøfte med Dem.“

Hr. Zaun, der havde sat sig paa Stolekanten, saae modfalden ned i sin Hat.

„Det er unægtelig i den Anledning, jeg er kommen.“

Der blev en Pavse.

„Vil De sige mig ganske aabent, Zaun — kommer De i Enslevs Ærinde? Jeg mener: som hans Sendemand?“

„Nej!“

„Det er altsaa ganske privat, De har søgt mig her?“

„Nej, det kan jeg heller ikke sige. Naar jeg har tilladt mig at opsøge Dem paa denne Tid, er det ... Ja, det vil sige ... Jeg mener ... De maa ikke misforstaa mig ... jeg har aldeles ikke noget Mandat ... aldeles ikke. Men jeg føler mig ikke desmindre overbevist om ... overtydet om, at jeg taler paa mange Partifællers Vegne, naar jeg udtrykker en alvorlig Bekymring i Anledning af den Meddelelse, som „Berlingske“ for i Aften bringer.“

„Hvilken Meddelelse tænker De paa?“

„Der staar, at den bekendte jyske Præst, Provst Broberg, efter sikkert Forlydende vil blive udnævnt til Kultusminister, naar Kongen iovermorgen vender tilbage fra Jagterne paa Fyn.“

Tyrstrup afbrød ham med en utaalmodig Haandbevægelse.

„Som sagt: det drejer sig her om en Regeringshandling, som jeg ikke kan indlade mig paa at diskutere med Dem. Naturligvis tvivler jeg ikke om Deres gode Hensigt.